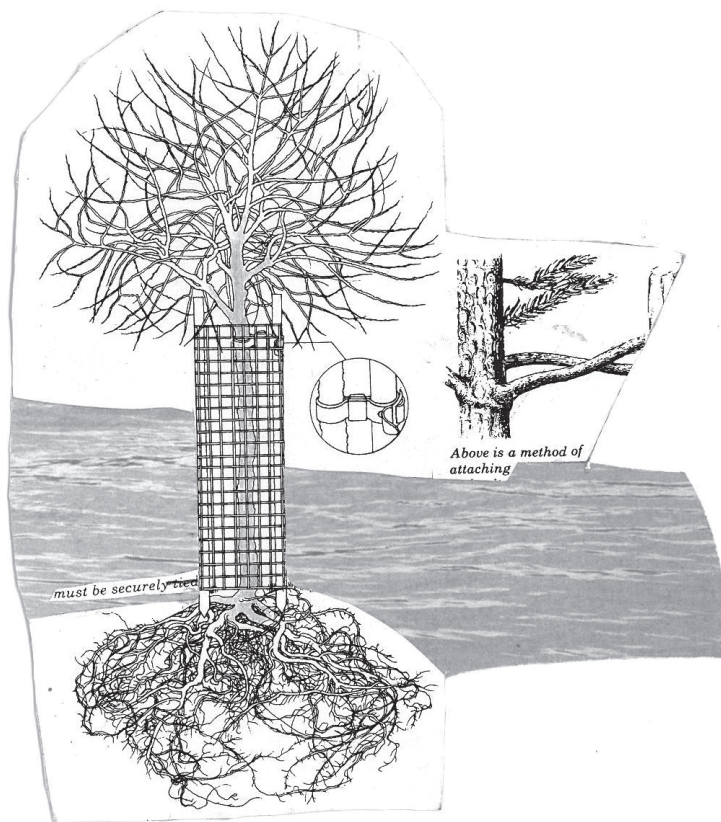

RÍTUSOK

Lassan, óvatosan, sok év tapasztalata által kialakítjuk saját napi menetrendünket; ahogy nekünk a legjobban tetszik. A leredukált, az ergonómia elvére alapozott cselekvéssorok által uralni tudjuk napjaink kusza és végeláthatatlan összevisszaságát, áttekinthetetlen mivoltát, ürességét. Legalábbis így gondoljuk.

Felkelünk és felöltözünk. Ruhát váltunk és napszakot cserélünk. Az eddig oly áhított éjszakát, mely az alvás megváltó pillanataival kecsegtetett – talán be is váltotta a hozzá fűzött reményeinket – most tervekben és ötletekben gazdag nappalra cseréljük. A reggel bódulatában lassan átlényegülünk a délelőttbe. A meleg víz, a szivaccsal dörzsölt arc vagy a háromszori hideg vizes arcmosás segít szakítani képzelgéseinkkel és visszazökenteni egy újabb bódulatba. Zuhany, szappanozás, forró víz, törülközés, felöltözés. A zene szól. A szokásos vitaminadag a kedvenc zöld teával, némi pirítós eperlekvárral és pirított dióval. Megnyújtom és kiélvezem a perceket. A kimerevített időben élek csak igazán. Még nem értem be a gimnáziumba, még nem tartozom felelősséggel önmagamnak és másoknak; a számonkérések tengerén nem szálltam hajóra. Az itt és most varázsa lenyűgöz. A téli reggel vakhomályában süt kérezem, biztos partokon. A befagyott tótükör és a lassan szitáló hópelyhek látványa megnyugtat és felüdít. Magam vagyok. Összhangban a tudatommal, a természettel, a családtagjaimmal, a Teremtővel, az emberekkel, a kutyámmal, a hangfalakból lassan szétter-

jedő szimfóniával. Nincs vágy, csak kielégülés. Nincs unalom, csak állandó, körkörös ismétlődő felüdülés és újjászületés. Egyedül a digitális óra kijelzője méri lassan a mérhetlent, a megfoghatatlant. Lassan, de biztosan kúsznak a másodpercek, perceké soká-

Győri Blanka kollázs

sodva, negyedórakká előlépve. Indulnom kell. A színmű a vége felé közeledik. Az utolsó falatokat nyelem megfontoltan, komótosan és kéjjel. A *csak még egy kicsit* az áthágás bűnös mámorával tölt el. Az utolsó korty tea következik. Elrakom a tejet a hűtőbe, átadom a stafétát – most ő tárolja nekem a nap végéig ezeket a kedves pillanatok. A teáskannát kiöblítem, szappanozok, kezet törölök. Mindenkitől búcsúzom. A függöny legördül. Fogmosás, az utolsó taktusok is elhalnak. Igen, már veszem a cipőmet. Sál a nyak köré, kabátom tűnődve gondolkozik. El. Lépteim távolról hallatszanak már, mikor a busz begördül a végállomásra és átveszi helyét a megszokott, a mindennapi, a közepszerű.